

Levetiden

Da Gud havde skabt verden og ville bestemme, hvor længe alle skabninger skulle leve, kom æslet og spurgte: "Hvor længe skal jeg leve?" - "Tredive år," svarede Gud, "synes du, det er tilpas?" - "Det er rigtignok en lang tid, Herre," svarede æslet, "tænk på, hvor besværligt jeg har det. Fra morgen til aften må jeg bære de tungeste byrder, slæbe korn til møllen, for at de andre kan få brød at spise, og jeg kender ingen anden opmuntring end slag og spak. Lad mig slippe for noget af den lange tid." Gud forbarmede sig da også over den og eftergav den atten år. Æslet gik glad bort, og lidt efter kom hunden. "Hvor længe vil du leve?" spurgte Gud, "æslet synes, at tredive år er for meget, vil du være tilfreds med det?" - "Vil du virkelig have det," sagde hunden, "tænk på, hvor meget jeg må løbe, det kan mine fødder ikke holde ud til. Og når jeg først har mistet min stemme, så jeg ikke kan gøre, og har tabt mine tænder, så er der jo ikke andet for mig at gøre end at løbe fra den ene krog til den anden og knurre." Gud kunne indse, at den havde ret, og eftergav den tolv år. Da den var gået, kom aben. "Du vil vel nok leve i tredive år?" spurgte Herren, "du behøver jo ikke at arbejde som æslet og hunden, og er altid i godt humør." - "Ja, sådan ser det ud, Herre," svarede aben, "men det er helt anderledes. Selv om det regner ned med boghvedegrød, har jeg ingen ske til at spise med. Jeg skal altid være lystig og skære ansigter for at få folk til at le, og når de så rækker mig et æble, og jeg bider i det, er det så surt, at jeg må spytte det ud igen. Der er såmænd ofte sorg gemt bag en lystig maske. Nej, jeg kan ikke holde det ud så længe." Da eftergav Gud den ti år.

Til sidst kom mennesket, glad og sund, og bad Gud bestemme, hvor længe det skulle leve. "Tredive år," svarede Herren, "er det nok?" - "Hvor det dog er kort," råbte mennesket, "når jeg har bygget mit eget hus og ilden brænder på min egen arne, og de træer, jeg har plantet, bærer blomster og frugt, og jeg først rigtigt skal til at fryde mig ved livet, så skal jeg dø. Å, Herre giv mig dog et længere liv." - "Så vil jeg lægge de atten år til, jeg tog fra æslet," sagde Herren. "Jamen det er ikke nok," sagde mennesket. "Så skal du også få de tolv år, jeg tog fra hunden." - "Det er alligevel ikke nok." - "Ja, ja, så skal du få de ti år, jeg tog fra aben, men mere får du ikke." Så måtte mennesket

misfornøjet gå sin vej.

Mennesket lever altså halvfjerdsindstyve år. De første tredive er hans egne, de går hurtigt, og han er glad og munter, går lystigt til sit arbejde og fryder sig ved livet. Så kommer æslets atten år. Han må bære den ene byrde tungere end den anden, slæbe på det korn, som nærer andre, og slag og spark er hans eneste løn. Så kommer hundens tolv år. Da ligger han i en krog og knurrer, og har ingen tænder at bide med. Og når den tid er gået, kommer til syvende og sidst abens ti år. Da er hans forstand svag, og han bærer sig tåbeligt ad, så børnene ler ad ham.

* * *